

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3114/05
24.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Mihaila Rulića, Zvezdane Lutovac, Nikole Stanojevića i Predraga Trifunovića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene "BB", čiji je punomoćnik BA, advokat, radi duga, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu, Gž. br. 2520/05 od 17.03.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 24.05.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu, Gž. br. 2520/05 od 17.03.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu, Gž. br. 2520/05 od 17.03.2005. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu, P.broj 7083/03 od 28.09.2004. godine kojom je odbijen tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da sud obaveže tuženu da mu solidarno sa VV, isplati iznos od 14.000,00 DEM, odnosno 7.158,00 EUR-a, u dinarskoj protivvrednosti po kursu na dan isplate sa domicilnom kamatom na iznos od 14.000,00 DEM, počev od 08.08.2000. godine do 01.01.2002. godine, a od 01.01.2002. godine pa do isplate kamatu koju na depozite po viđenju utvrđuje Centralna Evropska banka na iznos od 7.150.00 EUR-a, te je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Protiv pravosnažne drugostepene presude blagovremenu i dozvoljenu reviziju je dopunom izjavio tužilac preko svog punomoćnika AB advokata, zbog svih zakonom propisanih razloga sa predlogom da se pobijana presuda preinači ili ukine i predmet vrati na ponovni postupak.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ranije važećeg ZPP, koji se primenjuje na osnovu člana 491.stav 4. važećeg ZPP ("Službeni glasnik Republike Srbije" broj 125/04 od 22.11.2004. godine, stupio na snagu 23.02.2005. godine), Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354.stav 2. tačka 11. ZPP, na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti. Za svoje odluke nižestepeni sudovi su dali jasne i neprotivrečne razloge o odlučnim činjenicama, koji su saglasni sadržini isprava i zapisnika o iskazima datim u postupku, te nemaju nedostataka zbog kojih se ne mogu ispitati, pa je neosnovano pozivanje revidenta na učinjenu bitnu povredu iz člana 354.stav 2. tačka 14. ZPP.

Neosnovano se revizijom ukazuje da je od strane nižestepenih sudova došlo do pogrešne primene materijalnog prava i to: odredbe člana 155, 813. i 820. ZOO, kao i člana 64. stav 1. ZOSPO.

U toku prvostepenog postupka je utvrđeno da su tužilac i tuženi zaključili usmeni ugovor o posredovanju na osnovu koga je tužena preuzela obavezu da tužioca dovede u vezu sa licima koja bi sa tužiocem zaključila ugovor o zajmu, kao i da proveri imovinu zajmoprimca radi konstituisanja založnog prava u korist zajmodavca. Dalje je utvrđeno da su dana 07.03.2002. godine tužilac sa još tri lica, kao zajmodavci, preko tuženog zaključili ugovor o zajmu sa VV, kao zajmoprimcem, te da ukupan dug zajmoprimca u odnosu na tužioca iznosi 14.000,00 DEM, na dan zaključenja ugovora. Zajam je obezbeđen hipotekom prvog reda na katastarskoj parceli aa sa poslovno stambenim prostorom od 89,32 m², i dvorištem i katastarskoj parceli vv KO DD, što je uknjiženo u zemljišnim knjigama u zk.ul. gg KO DD. Usled neispunjenja zajmoprimčeve obaveze o roku, po tužbi tužioca, pravosnažnom presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu, P. broj 10014/01 od 17.05.2002. godine obavezana je VV, zajmoprimac, da tužiocu na ime duga isplati 14.000,00 DEM, u dinarskoj protivvrednosti sa zakonskom zateznom kamatom od 08.08.2000. godine do isplate.

Kod ovako utvrđenih činjenica pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da tužena nije u obavezi da solidarno sa zajmoprimcem isplati tužiocu iznos zajma sa kamatom, jer je tužena samo bila posrednik prilikom zaključenja predmetnog ugovora o zajmu, i nije svojom imovinom jemčila ispunjenje obaveze zajmoprimca, te su pravilno primenjujući odredbu člana 813. ZOO, odbili tužbeni zahtev dajući pri tome razloge koje prihvata i revizijski sud.

Pogrešno je stanovište revidenta da je tužilac ugovor o zajmu zaključio sa tuženom, imajući u vidu da je tužena odredila uslove ugovora, da je novac predat tuženoj koja je i potpisala priznanicu o deponovanju novca, te da između tužioca i zajmoprimca nije bilo prigovora o zaključenju ugovora o zajmu. Ugovorom o posredovanju u smislu člana 813. ZOO, obavezuje se posrednik da nastoji naći i dovesti u vezu sa nalogodavcem lice koje bi sa njim pregovaralo o zaključenju određenog ugovora, a nalogodavac se obavezuje da mu isplati određenu

naknadu, ako taj ugovor bude zaključen. Ugovor o zajmu je u smislu člana 557. ZOO, zaključen kada se postigne saglasnost volja između zajmodavca i zajmoprimca, pa zajmodavac preda u svojinu zajmoprimcu određenu količinu novca ili drugih zamenljivih stvari, a zajmoprimac se obaveže da mu posle ugovorenog roka vrati istu količinu novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste istog kvaliteta. Ugovor o zajmu i formalno i suštinski zaključen je između tužioca, kao zajmodavca i VV, kao zajmoprimca, pa je i obaveza vraćanja zajma na zajmoprimcu. Ugovor o zajmu je zaključen preko tuženog iz čega sledi da je tuženi imao posredničku ulogu. Bez uticaja je što je po navodima tužioca tuženi odredio uslove ugovora bez pregovora tužioca sa zajmoprimcem, jer su obe ugovorne strane takve uslove prihvatile kao svoju volju, kao i navod da je novac na ime zajma predat tuženom, jer je isti predat u depozit za račun zajmoprimca.

Tužilac je svoje potraživanje prema tuženom zasnovao na solidarnoj odgovornosti tuženog sa zajmoprimcem po osnovu ugovora o zajmu. U reviziji se poziva na odgovornost tužene, kao posrednika, za pretrpljenu štetu zbog nemogućnosti naplate svog potraživanja od zajmoprimca i iz hipotekovane nepokretnosti, ali u toku postupka tužilac nije dokazao postojanje štete kao posledice neizvršenja ugovorne obaveze od strane tužene. Tužena je izvršila svoju ugovornu obavezu, pribavljajući dokaz o vlasništvu na imovini zajmoprimca, i upisom hipoteke na nepokretnostima uknjiženim u zk.ul. gg KO DD. Eventualnu štetu nastalu propustom tužene kao posrednika, tužilac bi mogao da ostvari tek ukoliko svoje potraživanje ne namiri iz založenih nepokretnosti i druge imovine dužnika i ukoliko dokaže da je šteta nastala postupanjem tuženog suprotno članu 819. i 820. ZOO. U toku postupka tužilac nije dokazao da svoje potraživanje nije mogao namiriti od zajmoprimca, niti je dokaz za to navod revizije da prema proceni veštaka u izvršnom postupku vrednost imovine na kojoj je upisana hipoteka nije dovoljna za namirenje svih poverilaca po ugovoru o zajmu, jer se potraživanje poverioca može namiriti i iz druge imovine dužnika, pa tek nakon bezuspešnog pokušaja takvog namirenja, razlika između naplaćenog i dugovanog iznosa predstavljala bi štetu tužioca koju bi mogao tražiti od tuženog ukoliko dokaže postojanje uzročno posledične veze između radnje odnosno propuštanja tuženog i nastale štete.

Sa izloženog, a na osnovu člana 393. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dlj.